

Mo peäle Hulgal jonab,
Kül Jummal Abbi sadab.

Doeg kes woera maale olnud.

Doeg, kes kurramaale olnud, ja seält jälle taggasi tulnud omma issa jure, rágis ütles, mis inimeud temma seäl näinud. Temma arwas keif asjad heäl teist wiisi ollewad. Kui ta siis sedda kassi näggi, mis maias olli, küsis temma: kuida nimmetakse se ellaia siin maale? Issa naeris ja ütles: olled sa nenda woeraks läinud, et se peaks mitte ennam so meeles ollema, et ta kassiks nimmetakse? Doeg kostis: meite maale nimmetakse ta mitte kassiks, waid hiiride koeraks. — Kui ta issa sure koera näggi, ütles temma: oh, mis pissokenne kuitsekenne se on! kurramaale on teised koerad. Se on jummal ees tõssi, et ma seäl ollen

koerad näinud, mis ni sured on, kui üks hea hobbone. Issa wárristas peaga ja ütles: woib kül olla. — Teise pühhal käisid nemmad suggulaste jure meelt jahhutellema ning tee peäl ütles issa: meite tee peäl on üks sild; ja sellega on se ommeiti üks imeline ning tábbar luggu. Doeg küsis: kuida siis? Jah! se on se wiis, et igga üks, kes ta üle läib, ning on wallet lend, omma jalga katti murrab. Doeg kohkus, kül ta teadis, mis ta sest surest koerast olli rágind, ning sel wiisil olli se sant luggu kül temma jalgaga. Issa játtis sedda jutto mahhaja hakkas teised juttud aiama. Jubba sild paistas árra. Ehmatas tulli poia peäle, ja ta ütles: praego tulleb se mo meeles se sure koera párrast. Ta es olli kül ni suur kui hobbone, agga nenda ta olli kül kui üks sálloke. Issa kostis: mis mul koeraga teggemist on; láhheme omma teed. Issa hakkas jälle teist jutto aiama. Doeg agga ütles: mis se olli, mis ma sest koer